

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Share CAR!, z.s.**, se sídlem Příbramská 67, Verneřice, zast. Mgr. Rebekou Moťovskou Židuliakovou, advokátkou se sídlem Husovo náměstí 139, Ledec nad Sázavou, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 13. 8. 2025, č. j. 66 A 6/2025-23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku, kterým Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2025, č. j. KUJCK 9267/2025. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Český Krumlov ze dne 21. 10. 2024, č. j. MUCK 81647/2024/OS/TF, jímž byl stěžovatel shledán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a byla mu uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 2 500 Kč.

[2] Stěžovatel se přestupku dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky 8AD 6033 v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Konkrétně dne 7. 7. 2024 kolem 21:00 hod. řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není známa, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou na 50 km/h o 10 km/h, když jel (po odečtení odchylky) rychlostí 60 km/h. Tato rychlost byla naměřena v Českém Krumlově

na silnici I. třídy číslo 39, v ulici Budějovické, směr Kájov (od Českých Budějovic). Řidič tak porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se jednání naplňujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil stěžovatel žalobou u krajského soudu, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Podle stěžovatele došlo k porušení § 79a zákona o silničním provozu, jelikož fakticky neprovádí měření rychlosti městská policie, ale soukromý subjekt (GEMOS DOPRAVNÍ SYSTÉMY a.s., dále jen „společnost GEMOS“). Dále podle stěžovatele nejsou osobní údaje získané tímto měřením zpracovávány zákonem způsobem. Krajský soud zdůraznil, že Nejvyšší správní soud se již v minulosti vyjádřil k otázce obsluhy automatizovaného prostředku měření rychlosti (např. v usnesení ze dne 24. 4. 2025, č. j. 10 As 46/2025-26). Soukromé subjekty mohou provádět servisní činnost, nesmí však být na výsledku měření hmotně zainteresovány. Správní orgán prvního stupně si v návaznosti na stěžovatelovo odvolání vyžádal stanovisko společnosti GEMOS s tím, že strážníci nebyli technicky schopni požadované údaje (o prováděném měření) ověřit a sdělit. Společnost GEMOS uvedla, že případy ze dne, ve kterém bylo naměřeno stěžovatelovo překročení rychlosti, které nebyly oznámeny, byly technicky či procesně nezpracovatelné (šlo o vozidla integrovaného záchranného systému s aktivovaným světelným zařízením, která do kategorie přestupků nespádají). Stěžovatel své závěry o zpracování výsledků měření soukromou společností dovozoval právě z této odpovědi. Podle krajského soudu tato odpověď sama o sobě nezpochybňuje, že data z rychloměru pořizuje a zpracovává městská policie. Nájemní smlouva týkající se nájmu rychloměru (která je součástí správního spisu) vyvrací, že by k provádění měření a analýze výsledků byla oprávněna soukromá společnost. Podle této smlouvy musí pronajímatel zajistit, aby nikdo kromě městské policie (tedy ani pronajímatel) neměl vliv na činnosti prováděné ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu. Veškeré informace týkající se provedení měření jsou vyhodnocovány městskou policií, která zasílá podněty městskému úřadu k prošetření případných přestupků. Nájemné je stanoveno fixní částkou, není proto dán zájem soukromé osoby na množství zjištěných přestupků. Nedošlo ani k pochybení týkající se zpracování osobních údajů. Stěžovatel je právnickou osobou, nikoliv fyzickou, proto se nemůže dovolávat ochrany osobních údajů podle zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zpracování osobních údajů“).

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel nerozporuje existující konstantní judikaturu, ani fakt, že soukromá společnost neměla majetkový zájem na zjištěných přestupcích. Klíčová otázka, která doposud nebyla v dosavadní judikatuře řešena, spočívá v tom, kde leží hranice mezi servisní činností a samotným výkonem měření a kdo má tuto otázku jako první posoudit. K pochybnostem o provádění měření stěžovatel doložil informace od Městské policie Český Krumlov. Další otázkou je, zda je správní rozhodnutí přezkoumatelné, jestliže správní spis neobsahuje kompletní komunikaci mezi správním orgánem, městskou policií a společností GEMOS, což brání ověření toho, kdo měl přístup k údajům o měření. Ve vztahu k nezákonnému zpracovávání osobních údajů stěžovatel namítá, že není rozhodné, že je právnickou osobou. Problém spatřuje v tom, že je celý proces měření rychlosti systematicky vykonáván v rozporu se zákonem.

pokračování

Přístroj provádějící automatizované měření rychlosti bezpochyby nezachycuje jen vozidla právnických osob.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že správní orgány i krajský soud vycházely z ustálené judikatury a v jejich rozhodnutích nejsou žádná pochybení, proto považuje kasační stížnost za nepřijatelnou. Pokud by byla kasační stížnost přijatelná, navrhl žalovaný její zamítnutí. Měření rychlosti je prováděno v souladu s § 79a zákona o silničním provozu, stěžovatelova tvrzení vycházejí ze špatné interpretace komunikace mezi správním orgánem prvního stupně a městskou policií. Vztahy týkající se pronájmu měřičů rychlosti upravuje nájemní smlouva, podle které nikdo kromě městské policie nemůže mít vliv na činnosti prováděné podle § 79a zákona o silničním provozu. Společnost GEMOS se na zpracování výsledků měření nijak nepodílí, veškeré výsledky měření zpracovává výhradně Městská policie Český Krumlov.

[6] V replice stěžovatel uvedl, že podle něj ze správního spisu vyplývá pochybnost o tom, zda měření reálně nevykonává jiný subjekt než městská policie. Přestupky sice formálně oznamuje městská policie, ale prvotní posouzení provádí společnost GEMOS.

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné a stěžovatel je řádně zastoupen. Poté, vzhledem k tomu, že se v dané věci jedná o kasační stížnosti proti rozhodnutí ve věci, ve které rozhodovala specializovaná samosoudkyně, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jelikož pokud by tomu tak nebylo, musela by být v souladu s uvedeným ustanovením odmítnuta jako nepřijatelná.

[8] Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, a to tak, že jsou jeho znaky naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Kasační stížnost ve věcech, v nichž o žalobě rozhodoval specializovaný samosoudce je podle závěrů zaujatých v označeném usnesení přijatelná v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Odůvodnění kasační stížnosti stojí zejména na otázce, kde leží hranice mezi servisní činností a faktickým prováděním měření rychlosti, resp. na tom, jestli byla tato hranice v projednávaném případě překročena a výsledky měření představují nezákonný důkaz. Nejvyšší správní soud má za to, že nebyla naplněna žádná z výše uvedených podmínek pro přijatelnost kasační stížnosti. Kasační stížnost se nedotýká otázek, které by dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu, případně byly řešeny rozdílně nebo vyžadovaly učinit judikaturní odklon. V napadeném rozhodnutí nebylo shledáno ani zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení

stěžovatele. Krajský soud naopak žalobu posuzoval v souladu s konstantní judikaturou, na kterou v napadeném rozsudku odkazoval a od které se Nejvyšší správní soud nemá důvod odchýlit; proto dospěl k následujícímu závěru.

[10] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[11] Nejvyšší správní soud na úvod zdůrazňuje, že v souladu s § 2 s. ř. s. ve správním soudnictví soudy poskytují ochranu veřejným subjektivním právům. Jejich úkolem tak je posoudit, zda v konkrétním případě došlo k porušení těchto práv. Úkolem soudů naopak není odpovídat na teoretické otázky, které stěžovatel vymezil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud se tedy v tomto rozhodnutí nezaměřuje na hledání hranice mezi servisní činností přístroje měřícího rychlost a faktickým výkonem měření, ale na otázku, zda byly v případě stěžovatele splněny zákonné podmínky pro výkon automatizovaného měření rychlosti a následné potrestání za takto zjištěný přestupek.

[12] Krajský soud ve svém rozhodnutí trefně odkázal mimo jiné na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2025, č. j. 10 As 46/2025-26, ve kterém se uvádí, že v případě automatizovaných prostředků měření rychlosti měření probíhá po umístění tohoto měřidla obsluhou automaticky, aniž by obsluha dané zařízení ovládala. Judikatura Nejvyššího správního soudu dále připustila, aby servisní činnost těchto měřidel prováděly soukromé subjekty, avšak pouze za předpokladu, že na výsledku měření nejsou hmotně zainteresovány (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 1 As 12/2008-67, č. 1607/2008 Sb. NSS, ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 As 107/2018-36, č. 3765/2018 Sb. NSS, a ze dne 23. 5. 2019, č. j. 5 As 175/2018-29).

[13] Mezi stranami je nesporné, že společnost GEMOS na výsledku měření není hmotně zainteresována. Stěžovatel se však domnívá, že má tato společnost přístup k výsledkům měření. S touto otázkou se krajský soud vypořádal zcela dostatečně. Při svém hodnocení vycházel zejména ze znění nájemní smlouvy, která přístup k výsledkům měření výslovně umožňuje jen městské policii. Smluvně je nepochybně ošetřeno, že výsledky měření nemohou být ze strany společnosti GEMOS žádným způsobem ovlivňovány. V průběhu správního ani soudního řízení nevystaly žádné pochybnosti o tom, že by mělo docházet k porušování této nájemní smlouvy, resp. že by výkon měření fakticky prováděla společnost GEMOS. Pro tento závěr rozhodně nepostačuje znění odpovědi této společnosti založené ve správním spise, neboť ta sama uváděla, že *„případy nespádají do kategorie přestupků, a městská policie je oprávněna je tímto způsobem vyhodnotit“*. I v této odpovědi tak samotná společnost výslovně odkazuje na to, že vyhodnocení výsledků měření provádí městská policie. Ze správního spisu nevyplývá, že by výsledky měření byly zpracovány v rozporu se zákonem, a stěžovatel tento závěr kvalifikovaně nepochybnil. Nejvyšší správní soud v této souvislosti neshledal žádné pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[14] K námitkám vztahujícím se k neúplnosti správního spisu Nejvyšší správní soud uvádí, že obecně mají správní orgány v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V nyní projednávaném případě není pochyb, že správní orgány této povinnosti dostály, na čemž ničeho nemůže změnit ani skutečnost, že ve správním spise není přesné znění dotazu

pokračování

na městskou policii a její odpověď. Nejvyšší správní soud tak považuje skutkový stav za dostatečně zjištěný. Nic na tom nemění ani to, že stěžovatel ke své kasační stížnosti toliko pro dokreslení situace připojil informace od Městské policie Český Krumlov, která nedisponovala informacemi o fungování daného měřidla, a které měl stěžovatel podle svého vyjádření v úmyslu předložit krajskému soudu. Ani tyto informace nejsou způsobilé zvrátit výše uvedené závěry. Nadto lze doplnit, že Nejvyšší správní soud se ve svém usnesení č. j. 10 As 46/2025-26, již zabýval otázkou, zda by obdobné informace mohly vést k pochybnostem, kdo skutečně provádí automatizované měření rychlosti. I v tomto usnesení přitom považoval kasační stížnost, která opírala tvrzení o nezákonnosti měření právě o takovéto informace, za nepřijatelnou.

[15] Krajský soud v nyní projednávané věci posoudil správně také otázku nezákonného zpracování osobních údajů. Stěžovatel jako právnická osoba totiž není subjektem těchto údajů, neboť tím se rozumí osoby fyzické (viz § 3 zákona o zpracování osobních údajů). Správní soudy poskytují ochranu věřených subjektivních práv těm subjektům, které se těchto svých práv aktivně domáhají. Správním soudům proto přísluší posoudit, zda byla tato práva porušena ve vztahu k těmto subjektům. Stěžovatel se tedy nemůže domáhat obecného konstatování, že jsou osobní údaje získané při měření zpracovávány nezákonně, neboť ve vztahu k němu ani nemůže k tomuto nezákonnému zpracování dojít, jak upozornil už krajský soud. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje za důvodné zabývat se danou otázkou v tomto usnesení blíže.

[16] Podstatným v této věci je, že nic nenasvědčuje tomu, že by s výsledky měření v případě stěžovatele bylo jakkoliv manipulováno, ani že by byly zpracovány nezákonně. Sám stěžovatel ani nijak nerozporuje, že se vytýkaného protiprávního jednání dopustil. Veškeré výtky směřují k prokázání nezákonného zpracování výsledků měření, Nejvyšší správní soud však neshledal žádné indicie, které by skutečně vedly k tomu, že měření bylo prováděno nezákonně.

[17] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že dosavadní judikatura poskytuje dostatečné řešení námitek uplatněných v kasační stížnosti a zároveň kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, ani nebylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Z těchto důvodů kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl.

[18] Odmítnutí pro nepřijatelnost představuje zjednodušený meritorní přezkum (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), výrok o náhradě nákladů řízení se proto opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 15. ledna 2026

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu